

РЕШЕНИЕ

№ 5656

гр. София, 19.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 29.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **8554** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126-178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26 ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) .

Образувано е по жалба, подадена чрез пощенски оператор /п.кл.15.08.2024г./ на К. М. Д. /KANTARCIGIL MENMET DUNDAR/, [дата на раждане] ,гражданин на Република Турция, с адрес за кореспонденция в жалбата [населено място]-7000, [улица] офис 13, чрез адв. С. И. –АК Р. срещу отказ, рег. № 5364р-17390/12.07.2024г., на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на чужденеца.

В жалбата се твърди, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен.Излагат се съображения, че е пребивавал в страната на законно основание, но тъй като жалбоподателя работи като „капитан далечно плаване“ през голямата част от календарната година фактически няма възможност да пребивава на територията на определена държава, включително и да се намира на суша.Счита, че в случая не се касае за личен негов избор и субективна преценка да отсъства или не от Република България повече от 30 месеца, в рамките на 5 години. Твърди се нарушение на правото на личен и семеен живот. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Не претендира разности.

Ответникът - директора на Дирекция „Миграция“, чрез процесуален представител юрк. Ч. , изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно призована, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата. Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателя К. М. Д., е чужденец, който има разрешение за продължително пребиваване в Република със срок до 24. 05. 2025 г.

Не се спори и по фактите, че на 18.03.2024 г., жалбоподателят е подал заявление, вх. № 537300-643 по описа на ОД МВР-Р. за предоставяне на статут на постоянно пребиваващ чужденец на основание чл.25,ал.1,т.5 от ЗЧРБ, като са приложени документи, съобразно изискванията на чл. 34, ал. 1 от ППЗЧРБ./л.24/. Към датата на подаване на заявлението чужденецът е с предоставено право на продължително пребиваване до 24.05.2024г. След подаване на заявлението първоначално от ответника - директор на дирекция“Миграция“ е постановен отказ рег. № 5364р-13627 от 25.05.2024г./л.17-18/, който отказ, е обжалван от жалбоподателя по административен ред, с жалба УРИ 536400-57122 от 10.07.2024г./л.36-37/. По тази жалба ответника е констатирал, че допуснатата техническа грешка при изписване на имената на чужденеца ,за когото се отнася справката за пътуване на лице-чужд гражданин и в т. първа от оспорения в настоящото съдебно производство отказ рег. № 5364р-17390/12.07.2024г., на основание чл.91,ал.1 от АПК е оттеглил издадения отказ рег. № 5364р-13627 от 25.05.2024г.

По повод на подаденото искане от чужденеца изготвено становище рег. № 5373р-740 от 01.04.2024г. на началник група „миграция „ОДМВР-Р. с приложена към него Справка в АИС „Граничен контрол“, с мнение да се откаже разрешение за постоянно пребиваване, тъй като не са изпълнение условията на чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ. /л.21/ Страните не спорят и по обстоятелствата отразени в Справката за пътуванията на лицето-чужд гражданин, за влизанията и излизанията през граничните контролно-пропускателни пунктове на Република България на оспорвания чужденец за периода от 01.01.2019 до 02.05.2024г., включващ петгодишния период , преди подаване на заявлението за разрешаване на право на постоянно пребиваване-18.03.2019г. до 18.03.2024г., включително и констатираното от ответника, при произнасянето му с обжалвания отказ, че за този период отсъствието на жалбоподателят от страната е 1095 дни. Поради това и на основание чл.26,ал.2 от ЗЧРБ. е постановен оспореният отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на К. М. Д. .

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Обжалва се подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването. Оспорения отказ е връчен на 02. 07. 2027 г., а жалбата е подадена по пощата/п.кл.15.08.2024г./ до АССГ, поради което е подадена в срок и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ, е издаден от компетентен орган – за директор на Дирекция "Миграция", съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 изр. 2 от ЗЧРБ, като за това са приложени съответните заповеди, находящи се на л. 58-62 от делото.

Решението е мотивирано от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК – отказ по на основание чл. 26, ал. 2 ЗЧРБ вр. с чл. 25, ал.1,т.5 от ЗЧРБ.

Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно приложението на основанието по чл. 26, ал. 2 ЗЧРБ вр. с чл. 25, ал.1, т.5 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ, въз основа на който е издаден оспореният отказ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които са пребивавали законно и без прекъсване на територията на Република България в рамките на последните 5 години преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване и за този период не са отсъствали повече от 30 месеца, като в случаите по чл. 24в се отчита само половината от времето на пребиваване. Тази норма е императивна по своя характер и само при кумулативното наличие на двете предвидени в нея предпоставки: пребиваване на законно основание и без прекъсване на територията на Република България в рамките на последните 5 години преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване, административният орган може да удовлетвори искането за издаване на разрешение за постоянно пребиваване на чужденеца. Основанията, даващи възможност за законно пребиваване в страната са посочени в разпоредбата на чл. 22, ал. 1 ЗЧРБ, а редът за установяване на обстоятелства и условията по чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ се определя с ППЗЧРБ. Предпоставките за получаване на разрешение за постоянно пребиваване, респ. изискуемите документи, които чужденецът следва да представи в съответната процедура, са посочени в чл. 34, ал. 1 ППЗЧРБ. По силата на алинея втора от същия текст, заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешен срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. С разпоредбата на § 3 от Допълнителните разпоредби на ППЗЧРБ е дадена легална дефиниция на "пребиваване без прекъсване" - когато чужденецът пребивава на законово основание - с виза, по силата на международни договори или въз основа на акт на Министерския съвет за безвизов или облекчен визов режим или след разрешение на органите на дирекция "Миграция" - МВР на МВР, ако разрешенията са издавани последователно, без да са налице прекъсвания между тях. Не се счита за прекъсване времето до 14 дни, през което са били налице причини, нетърпящи отлагане, поставили чужденеца в невъзможност да подаде документи за издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване, и той не е напускал територията на Република България.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, от ответника е посочено, че е в случая е изпълнена първата от двете предпоставки- чужденецът е пребивавал законно и без прекъсване на територията на страната в продължение на 5 години преди подаване на заявлението, но е констатирано липсата на втората –периода на отсъствие на жалбоподателя надвишава 30 месеца, той е отсъствал 1095 дни.

В конкретния случай, е безспорно, че К. М. Д. не е пребивавал предвидения в закона период на територията на страната, периода на отсъствието му надвишава 30 месеца .

При това положение, според настоящия състав, административния орган е направил законосъобразен извод, относно липсата на изискуемата от закона предпоставка за предоставяне на К. М. Д., статут на постоянно пребиваване в страната.

Условията за предоставяне на такъв статут са изброени изчерпателно в ЗЧРБ, поради

което отсъствието на който и да е от тях, представлява основание за отказ, без значение дали лицето е доказало съществуването на другите предпоставки.

Безспорно жалбоподателя е чужденец, а при извода, че не е пребивавал в страната за визирания в акта период, фактическият състав на приложената от ответника законова нормата е осъществен.

Съдът намира за неоснователни изложените в жалбата доводи, че това отсъствие се дължало на специфичната трудова заетост на жалбоподателя „капитан далечно плаване“, която е попречила на престоя му. В случая действително са представени документи, от които може да се направи извод за осъществяване на заеманата от него длъжност, на международни курсове на кораб по различни пристанища извън България с продължителност всеки от 4-5 месеца, но това не се отразява на законността на отказа, тъй като в закона не са предвидени изключения от посочения период на пребиваване. Следва да се посочи и, че при определяне на отсъствието от ответника правилно не е отчетен периода на отсъствие на жалбоподателя от страната от 13.03.2020г. до 31.12.2021г./ обявената извънредна епидемиологична обстановка свързана с COVID-19/.

В същото време с така постановения отказ, не се засягат в значителна степен интересите на чуждия гражданин, тъй като същия продължава да пребивава в страната поради разрешеното му продължително пребиваване. В този смисъл са неоснователни изложените в жалбата доводи за нарушено право на личен и семеен живот, доколкото няма наложена ПАМ за отнемане пребиваването в Република България. Освен това, няма пречка оспорващия да подаде ново заявление за предоставяне право на продължително или на постоянно пребиваване и то да бъде разрешено, когато са изпълнени императивните законови изисквания. В тази връзка съдът намира за неоснователни изложените в жалбата доводи за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 100 лева.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. М. Д. /KANTARCIGIL MEHMET DUNDAR/, [дата на раждане] ,гражданин на Република Турция, срещу отказ, рег. № 5364р-17390/12.07.2024г., на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на чужденеца.

ОСЪЖДА К. М. Д. /KANTARCIGIL MEHMET DUNDAR/, [дата на раждане]

,гражданин на Република Турция да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР,
юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен
административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.